

ВХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Редакції 29-41.
" Друкарні 29-26.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЙ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Делю, 22. липня 1920.

В таких перспективах корисність війни для нас під теперішню хвилю мусить бути щонайменше сумнівною, а ми дозволимо собі твердити що таки шкідливою.

Далі приходять більше характеристичні — бо вже політичні ситуації. І тут уже не по нас страйла сила західноєвропейського воєнно-політичного консерватизму, що його не може вибути навіть доволі євободолюбний, ліберальний, свого рода революційний західноєвропейський публіцист. По силі ієрархії люди правили бачити в цілому східному просторі одну політичну цілість, єдину, звязану цією отой простір воєнною формою, і цілком не можуть собі подумати інакших можливостей розвитку східної проблеми, як тільки в тих чи інших, але завжди — єдиновідносимих формах. Розвиток справ на Україні є для чоловіка очевидний: він не може не знати, що того рода національно-культурний розвиток, як він його розмальовує перед німецькими читачами, може і мусить тільки одним скінчитись, скоро чи пізніше: повним національним євсамосвідомим. Людині ніяк не

Взагалі видно, як уважно беруть до
сієї пам'ятки по Петрі Великому (на обшарі і

парламенту — можна назвати страждуючою маторією перемоги. Будуче урегулювання, яке має прийняти Франція, є англо-саксонським. Однак ми хочемо французького миру, не значить миру, оснований на старих французьких традиціях. Ми домагаємося, щоби в основу всієї нашої політики положено ідею європейської федерації. Передумовою до цього є щире порозуміння між Францією та Німеччиною».

Дебати будуть тягтися ще довгий час, бо до слова записалося багато послів.

У кривому зеркалі.

Моя відповідь радикальним „принципіалістам“.

(Докінчення)

Остається останній і найгрібший стріл гром. Стахова: засідання воєвідської земельної комісії в Станиславові. Там, каже гром, Стахів, являючись із моєї промови відречення „нові ери“ від усієї політики, співпраці з санаційною комісарщиною і узагальнення від тої комісарщини українських кооперативних і господарських установ за дрібні і невеликі субвенції. У відповідь на це мушу передовсім хронологічно впорядкувати події, які гром, Стахів, очевидно вимовляє попересуваю. „В началі 61“ в Станиславові воєвідське самоврядування. Потім, зовсім слушно, став його членом обій д-ра Т. Окуневського також голова радикальної партії, д-р Лев Бачинський. Правительство передало самоврядуванню окремим розпорядком майже всі справи хліборобської культури і продукції. Тому воєвідське самоврядування встановило потім у себе для цих справ окрему різну комісію. Товариство „Сільський Господар“ рахувалося з цими фактами та з попереднім законом установляючи воєвідські примусові „різничі палати“, які накладали окремі хліборобський податок і складалися з представників територіального самоврядування та представників призначених владою господарських товариств, візьмуть наразі у свої руки цілу хліборобську фахову освіту і продукцію. І тому заздалегідь наше товариство кидало обійки до всіх своїх філій, щоби вони жилиши до повітових та воєвідських різничих комісій і боролися там за право „Сільського Господаря“, застережене в міністерському розпорядку господарських товариств, бо інакше „Малопольське Товариство Родичів“, наділене вже фактичним монополією меліорації і годівлі, захопить через самоврядування монополію на всі інші різничі справи і на українській території буде єдиним упорядником цих названих для нас важких господарських справ — тепер і при будучих примусових „різничих палатах“. Цей розумний обійки прийняв і одобрих виділ Ради

(чи навіть сама Рада) „С. Господаря“ на засіданні, на якому я — на жалю — не був, але на якому був і відважно радий інж. Охрим, який не тільки в радикалом, але навіть, як кажуть, з гром, Стаховом приятелем. Одержавши цей обійки і вказавши, що поважні навіть радикальні українці в Станиславові воєвідським самоврядуванням, отже маючи хіба право думати, що не зачнуть ніякої нової ери, ані співпраці з санаційною самоврядною комісарщиною, я наразі прийняв записки і поїхав на перше засідання різничої комісії цього воєвідського самоврядування. На цьому засіданні промовляв, як перший український д-р Т. Окуневський, який заперечував проти монополії „Малопольського Товариства“ в переведенні різничих справ, переданих міністерським розпорядком самоврядуванню і пригадав комісії українське господарське т-во „С. Господар“. Коли востода Наконечников з місця заявив на те, що українські господарські організації називаються господарськими, але передовсім провалять каргілану політику, я безпосередньо по цим вважав своїм обов'язком у довгий промові заявити, що міністерський розпорядок є взагалі шкідливий, бо на давній місці добродійності і вистарчаючих суспільних організацій етатизує господарське життя; що нам не треба ніякої ніякості: що не в господарських, але в політичних причин державні самоврядні чинники переводять у нас усі передбачені розпорядком господарські справи тільки „Малопольським Товариством“; що не в згоді з дійсністю, що українські господарські організації є політичними організаціями і що коли таку фразу нажеться, то я мушу жалати наведення фактів, причім як містоголова ради РСДКР і ОГ заявляю, що ці факти наші організації перевіряють і якщо де надано не господарську працю, але політичну конспірацію, там вони її унеможливають; що врешті, „Сільський Господар“ доказує списком вже докочаних своїх господарських праць таку живу силу, якою не може у нас виказатися ніякого польське господарське товариство; що тому це товариство ніколи не погодиться на монополію „Малопольського Товариства“ і провалять комісії пліти своїх намічених дальших господарських праць.

За польськими санаційно-урядовими часописами „Гр. Голос“ вибрав собі з цієї промови тільки одно моє завадження, що імено західно-українська кооперація і „С. Г.“ — не є політичними організаціями, та що вони самі, коротко, дійсно політичні ескапади своєї підбудови поза статутні межі. Гр. Стахів, який старається вмотивувати в кого не треба, що наші господарські установи такі не в господарські тільки політичні, приписує цьому моему виступові аналогічну заяву про „відречення від усієї політики“, „співпрацю з санаційною комісарщиною“, уза-

деження від наї наших господарських установ за можливі субвенції, „паршанську віру“, „лову еру“ і т. п. Завважу, що територіальне самоврядування, яке в інтересі національної справи мусимо здобути хоч би його теперішнє, від нас незалежна форма зовсім не дозволяє, диспонує у нас на різничі цілі мільонами золотих, вібрами і позатія українських селян, — і пригадую, що лопю передсуджує склад, отже я напромаю праці, будучи примусовим різничим палат. Чи маємо сповісно дивитися, коли монополієм паном усіх засобів якраз на ці діяльні господарства стає „Малопольське Товариство“? Не має бути засобом проти деморалізації і пасивності? У моїх промові я ні словечком не сказав про субвенції. Моїм бажанням є передовсім те, щоби на українській землі ми були підметом також в організуванні народнього господарства самоврядуванням і виховували собі людей у всіх партатах праці і в загальних організаційних осередках.

Міністерство не дає кредитів українським господарським організаціям: „Гр. Голос“ каже, що не треба їх брати: а я протестую проти такої державної господарської політики. Відома чинники споконвіку виправдують свою протиправну політику пропагандою на весь світ, що українці негативна, деструктивна хворба; я протиставляю цьому в соїм, даючи світові докази, що ми є світовою своєю цілю, організована конструктивна сила; гром, Стахів кривить народнього духа коментарем, що така моя оборона партості українства є... угодою! Ніякне територіальне самоврядування руками і ногами боронитися перед дійсною участю українців хочби й у чисті господарських справах, аусилами „санації“ вже задилено проти нас усі польські господарські товариства і збирається разом усіх польську кооперацию. Я лляно протиставляю вилімінуванню нас із порядкування красивим життям; гром, Стахів промовляє, що це алогічн, бо лям з „комісарщиною“ не треба й балакати, нехай з ним балакає собі „Малопольське Товариство“. Хто й кому йде в очі усім на зустріч? Хто бореться і хто вітає з бот?

Цією критикою і розумію навіть хоробливий страх гром, Стахова перед м'яким хредром, окруження. Я готов признати, що в наших умовах може й була би вказана ще більша обережність, ніж моя власна. Але — „ест модус в реbus“. Не вільно аї страху і в хоробливий горячі — гнатися тільки за тінями, не вільно для ніякого пустого ефекту атрактовати громадське життя алармами про араду там, де її нема, — не вільно держати перед народом занеда кризе зеркало.

Львів, 18—19 липня 1929.

Пос. Остап Луцький.

тропавівської кріпості хороняться в окремому домику також його човно. І з великим признанням треба ствердити цей факт, що революція не знищила тих пам'яток, розуміючи їх музейне значіння. В такому самому зразковому стані утримані також палати і парки в Петергофі і Царському (тепер: „Детському“, себ-то літочому) Селі.

Вибираюся раз підміським поїздом (яких безліч приходить і відходить в ту сторону) до Петергофу, оглянути там славнозвісну палату Катерини II-гої і славіні петергофські фонтани. Ціла дорога тріває щось біля години; переїждить гарні, лісові околиці. Видно багато малих і близьких від. Це т. зв. „дачні місця“, себ-то підміські околиці, в яких довоєнні багаті мали свої літні помешкання (до речі: і тепер існує цей звичай: виїждати на все літо в підміські околиці до власного домику; за два до чотирьох тисячів рублів можна купити такий домок з садом, городом, річкою і т. д.). Петергоф — маленька станція, така сама, як п'ять чи вісім інших, тільки що переїхавши, по якій наразі зовсім не пізнати, що в тій місцевості жили колись царі. Але правда! В тих часах не було прецінь ще залізниць!

Цілий ряд автобусів агантає в себе сотні приїхавших відвідувачів. Ідуться сидючи на подушках автобусів, або на чистих козінках, стоячи на власних ногах, або висидючи в воздусі, висидючи між чотирьох сусідів. Кондуктор, який протискається між тим усім живим тілом — з ліден вдоволенням з себе і цілого світа — повинен стати почесним членом міжнародного товариства акробатів!

Ще кільканацять хвилин їзди і висидую перед палатою Катерини II. Довгий, одноповерховий будинок, в стилі не зовсім чистого рококо, весь біло-рожевої краси, з білими вікнами. На двох кінцях — золоті бачі. На одній хрест.

Хто хоче оглянути палату внутрі, мусить передити аглянути на свої черевичи — золотіші пантофи. В гардеобі стоїть їх новий кош. Це тому, щоби сотні екскурсантів — а більшість з

них в чоботах — не затопчували блискучих, бузих царських, підлог.

Трудно вчислати всі ті кімнати, які переходяться, одну пишнішу від другої; ті балей салі, престольні, японські, воєнні, сині, китайські, відпочивальні, італійні і т. д. і т. д. Чи вони гарні — це річ смаку. В кожному разі — може тільки в одному Версалі є рівно пишні, рівно багаті, рівно одинокі в своїм роді.

Куди не обернутися — всюди емблеми Катерини II-ої. Навіть і в палатовій церкві, яка вся капає від золота, це „Е“ і римська дівка під сподом, приміщені і над образами святих, і над хрестами, і над вітаром. Не даром-то ця царина вважала себе рівною богам...

Палата стоїть в парку, який також, крім версальського, немає собі другого рівного. Вид на нього з палатової гори — чудовий. В ньому славіні фонтани, якраз всі чинні в той день, коли я приїхав. Я їх вже раз бачив — у фільмі „Поет і цар“, де вони були зняті при вечірньому освітленні. Тепер в день, в свій сонця, вони не менше гарні. Їх десятки — всякого рода, всякої висоти, ріжних форм і в ріжних сторонах парку. Головні, низу перед палатою, дивають свої води в широкій канал, що пливе по середині парку і в його кінці вливається в море. Море тут, під самою майже палатою. І це завдяки йому міг архітект спеціально спровадження Катериною II-ою з Франції, збудувати ці царівні фонтани.

Від директора палатного музею дістаю позволення фотографувати на обшарі палати і парку. Бо, зрештою, цього не вільно. Отже знімаю і палати і фонтани — і приїхавши до Львова бачу з задоволенням, що всі знімки вдалися прегарно.

В глибині парку — тільки кілька кроків від берегу моря, знову палатка Петра Великого, в якій він мешкав літом. Три-чотири кімнати, улажені найпотрібнішою тільки мебелю, і дві довгі галерії, де на обок стінах розвішені образи — і все.

Погулявши по парку, посидівши на березі моря, відітхнувши чистим повітрям, відідаю в автобус, де знову примічується якимось чудом між його стедею, підлогою та лавками, відтак в поїзд і пізнім вечером вертаю в Ленінград.

Мої плани і бажання поїхати й оглянути Царське Село, осідок Миколи II-го, на жалю, не можу вже здійснити. А це тому, що, хоча маю час і охоту(навіть ту дрібничку, що конче потрібна до перебування в чужому місті: гроші) — я примусений вийти з уваги на залізничний білет. Дивуєтесь і думаєте: як це білет може когось змусити їхати чи не їхати? Дуже просто. І я про це не знав, поки не пішов до міської залізничної каси купити поворотний білет до Харкова. Вона на Невському проспекті, в найближчій околиці мого готелю, зараз за „Гостиним двором“ (довгазні аркади, які є одним безкоштовно-довгим рядом крамниць). Коли я зайшов в простору салю кас — я настрашався. Перед кожною касою — їх там біля тридцяти — черги з соток людей! Представте собі тепер ряд таких черг — їх тільки скільки кас! — а буде мати приблизне враження ленінградської міської каси залізничних білетів з початком літа, коли тисячі людей вибирається в дорогу у всі можливі куляні місця Криму й Кавказу. Отже якраз напрямом на Харків... Я бачив на власні очі, як черга за білетами почала уставлятися в осмий годині ввечері, щоби, перестоявши цілу ніч, дістати білет... на тиждень наперед. Тому нічого було ділати, коли вдалося мені дістати білет на поїзд, що відходив раніше того речинця, коли я обдумав був їхати.

І за тридцять годин — це був курерський поїзд — був я вже в Харкові, незвичайно вдоволеною з тої подорожі в Москву і Ленінград, агадуючи її з найбільшою приємністю в цілому і в деталях. А за день, після полагодження кількох, важлиших орудок, знову переплакувавши вазіки, відїдав я в шепетівський потяг, який мав мене за 36 годин завести до Львова.

— Що діється у Кульпаркові? Свого часу лікарі, заняті у відомому кульпарківському заведенні, внесли меморіал-жалобу до Тимчасового Самоврядного Війдлу проти директора заведення д-ра Беднаржа, якому закинули видання цілої книжки зарплатень, що різко колідують з пожиттям обайдиної опіки, на яку безумовно пожиттям засадувати нещасні хорі. В меморіалі нажити багато фактів, що ставлять д-ра Беднаржа в дуже дивним світлі, а відносини в Кульпаркові в страшному стані (неодоланне обходження з нещасними божевільними, голодження, биття і т. п. практики). По якомусь часі д-р Беднарж уступив зі свого становища, але на днях сталася дивна річ, бо поведіська влада реститувала д-ра Беднаржа знову в правах управителя кульпарківського заведення. Що буде далі, не аніти, бо всі лікарі заведення зазначили в згаданому меморіалі з натиском, що співпрацювати далі з д-ром Беднаржем не будуть за ніяку ціну.

— Автобусова комунікація на двірці. Львівське Гродське Староство повідомляє, що з причини страйку фіакрів і автодорожок курсувати нині постійно із Бернардинської площі на залізничний двірць автобуси. Для тих автобусів установлено такі зупинки: пл. Більчеської, Дирекція Залізниць, пл. Смольки, ріг вул. Ягайлонської і вул. Леріонів, готель Жоржа та Краківський готель. Відізд автобусів із місця постою по 40 хвиць. Оплата від особи 40 сот., за клунок 30 сот. Зачуваємо, що нині-завтра страйк львівських фіакрів і автодорожок повинен закінчитися.

— Український Нап. Музей-Архів у Празі. Велимишановий Пане Редакторе! В 152 числі Вашого шановного часопису з 11. липня ц. р. у статті п. Обідиного „Український Національний Музей-Архів у Празі“ акразає прикра помилка, а саме: авторство 76 таблиць альбому „Українське Військо“, очевидно, а коректурного недогляду приписано п. Бутовичеві (можливо сплутано з відомим українським графіком). В інтересі права мшу на цім місці зазначити, що правді над тими 76 таблицями альбому „Уніформи Українського Війська доби визвольної війни за 1917—1920 рр.“, що знаходяться у правському Українському Національному Музею-Архіві, виконав не п. Бутович, але автор цих рядків. Прошу це ласкаво надрукувати на сторінках Вашого шановного часопису, як спростування наведеної з ч. 152 „Діла“ помилки. — З глибокою пошаною: Микола Бутинський у Празі-Сміхові.

Інтервенція великих держав

у китайсько-більшовицькому конфлікті.

Між англійським, французьким, японським і американським урядами прийшло до порозуміння, щоби рівночасно інтервенювати в більшовицько-китайському конфлікті. Інтервенція має йти в злоч напрямках: ам. держ. секретар Стімсон прийняв на себе обов'язок звернутися до урядів СРСР і Китаю з напівмисленням, що відісно з поглядами згаданих держав СРСР і Китаю не мають права рішати зброєю справу сх.-китайської залізнички.

Вашингтонські часописи повідомляють, що держ. секретар Стімсон нараджувався в італійським амбасадором, якого просив, щоби Італія піддержала акцію для недопущення до кит.-блш. війни.

Американський посол у Пекіні повідомив китайського посла Ванга, що він уповажнений своїм урядом почати переговори в справі посередництва Зв. Держав у кит.-блш. конфлікті.

Бріан уповажнений амбасадора Франції в Москві, щоби поробив заходи у більшовицького уряду в справі арбітражу Америки в китайсько-більшовицькому конфлікті. Покищо невідомо, яке становище займе уряд СРСР до пропозиції Зв. Держав.

Бріан конферував із китайським послом і більшовицьким амбасадором у Парижі. Конференція була спричинена ініціативою американського держ. секретаря Стімсона, який пропонує посередництво та повідомив рівночасно, що в цій справі нараджувався в представником Китаю у Вашингтоні. Бріан просив китайського посла, щоби пропонував йому урядові зобов'язання, які лягли на себе як член Ліги Націй. Більшовицькому амбасадорові звернув увагу, що СРСР, приступив до Кельзького пакту. Зачувати, що Бріан телеграфічно завізав уряди Китаю та СРСР, позалогити конфлікт арбітражем.

Амб. Гербет предкладає посередництво.

З Москви прийшла вістка, що фр. амбасадор Гербет пропонує комісарів закорд. справ посередництво фр. урядом в більшовицько-китайському конфлікті. Положення напружене. В Москві і на провінції відбуваються мітинги проти чужої політики Китаю.

Японський кабінет вдоволений.

Японський кабінет відбув засідання, щоби визначити становище в справі евент. інтервенції

ЛЮНА-ПАРК

Нині відкриття!!!

Найбільшого мандрінопого в Європі, на площі „СХІДНИХ ТОРГІВ“!

Тисячі несподіванок!!! Рікн небачені у Львові! ОРХЕСТРА І ШТУЧНІ ВОГНИ!

Початок в 4-й год. по полудні. В невідлі і свята від 12 год. в пол. до 12. в ночі.

вед. держав. Вістка, що Бріан накликав вже взаємнини а китайським послом і більшовицьким амбасадором у Парижі викликала вдоволення серед членів кабінету.

Англія піддержує арбітраж.

Англійський уряд повідомив уряди Зв. Держав і Франції, що японці прилучується до заходів, які робляться, щоби довести до усунення кит.-блш. конфлікту.

Китайські умовини.

З Пекіну повідомляють, що китайський кабінет радий під проходом марш. Чанг-Кай-Шека в справі американського посередництва в більшовицько-китайському конфлікті. Зачувати, що пекінський уряд прийняв би посередництво Америки із застереженням, що уряд СРСР адекватно негайно повинен акцію проти Китаю. „Берл. Тіт.“ оголосив комунікат китайського посольства в Берліні, який стверджує, що Китай готов алогітися на проголошення СРСР, у справі спливання конференції й увільнення блш. агентів, які вели пропаганду та порушували постанови договорів між Китаєм і СРСР.

Напкінський уряд пошанує Кельзьогі пакт.

Китайський посол у Вашингтоні алогів за лву, з якої можна адогадуватися, що кит.-блш. вишвицький конфлікт буде полагоджений мирно. Посол сказав, що Китай шануватиме всі підписані договори. Хоч Кельзьогі пакт не дійшов іще в життя, кит. уряд не хоче вжити зброї в теперішньому конфлікті. — Міністр закорд. справ Китаю Ванг сказав, що Китай пам'ятає, що підписав Кельзьогі пакт. Однак всяку акцію СРСР, спрямовану війська до Маньчжурії китайський уряд і наріз признають воєнним актом.

Подібно, як у 1914. р.

З Риги повідомляють, що подібно як в 1914 р. в Петербурзі на царських дворі, так тепер на Сталінкові „червоному дворі“ а воєнна і противоєнна партія. Карахан не хотів би допустити до війни. Воєнна партія Ворошилова відкидає всяке порозуміння. Ворошилов каже, що армія, це не ситківкий мяч. Армію урухомлено і вона мусить ділати. „Ізвестія“ пишуть: СРСР не бажає війни, та коли боляй один кит. воєк переступив більшовицький кордон, СРСР, ауміє відперти напад і належно покарати його ініціаторів.

Воєнний стан у Харбїні. Сутички.

Японська агенція Шінбун Рейго повідомляє, що в Харбїні проголошено воєнний стан. Життя замерло. До Харбїна приїхав давній президент сх. залізнички а царських часів Хорват. „Юн. Прес.“ повідомляє, що на кордоні Маньчжурії прийшло до сутички між китайськими та більшовицькими військами. Відділи червоної армії атакували прикордонну китайську сторожу, в якій були і білогвардійці біля місцевості Погранічна. Прийшло до кавалерійського бою, в яким взяла участь і артилерія. Після короткої перестрілки війська уступили на свої становища.

Останні телеграми повідомляють, що більшовицький консуль у Харбїні і персонал посольства арештовані.

Почтовий рух здержаний.

Тає допитується, що нар. комісаріят приготував комунікат для міжнародного почтового бюра в Берлі, який повідомляв, що бюро, що безпосередній висилка пошти а СРСР, до Китаю адержана, та що всяку пошту експедиовану транзитом через СРСР до Китаю, тепер висилатимуть до Японії через Владивосток.

СУПЕРЕЧНІ ВІСТІ.

З Пекіну повідомляють, що більшовики заклили Погранічну та Маньчжурі. Також а Токіо повідомляють про бої китайців із більшовицями на кордоні Маньчжурії та про неадачу і відворот китайських відділів. Більшовики переправлялися через ріку Сунгарі та пішли наступом на китайців.

З Нанкіну прийшли вісті, що намісник Маньчжурії Чанг-Гек-Линг повідомляє, що більшовицькі війська а суботу в 8. год. веч. атакували китайські війська адож ріки Сюй-Сен-Го на сх. кордоні Маньчжурії. Китайці заняли оборонні становища. Більшовицькі війська мають трійди-лі газів та 32 гармати.

Телеграми, які прийшли до Токіо 19. липня, кажут, що вісті про ааниття Маньчжурії була

неправдлив. В місті переполох серед росіян і китайців, які кляжуть місто. Японці астануть. Харбїнський кореспондент час. „Асаті“ заперечує вістку про ааниття Маньчжурії та Погранічної.

Відгомін протижидівських ексцесів.

Прокуратор при львівським окружним карним суді виготовив уже акт обвинувачення в справі ексцесів, яких допустилися польські академики, що адемолювали бузини жид. гімназії, жидівський акад. дім і друкарню в адміністрацію „Хлілі“. На лаві обвинувачених асаде мабуть 32 академики. Акт обвинувачення прокуратор передав судові, якого президент доручить його обвинуваченням. Коли не аголошено спротиву управосильнення акту наступить до 5 діл, потім визначать речинць розправи. Обвинувачених Соронитиме 14 адемолатів, членів Союзу Польських Адемолатів, під проходом д-ра Перельського. Ще не аніти, кому віддадуть провід розправи, та хто а прокураторських референтів піддержуватиме обвинувачення.

Розстріляння афганського претендента.

Льондонський часописи повідомляють, із Афгану, що на приказ еміра Габбулі розстріляно претендента до афганського престолу Алі Азім-та Хама.

Зі спортивного життя.

Мистецтва ліги.

Львів: Чорні—Варшавянка 4:1 (2:0).

Варшава: Польонія—Варта 2:1 (1:1).

Катовиці: Туристи—ІФК 3:1 (2:0).

Краків: Вісла—Рух 3:1 (0:1).

Мистецтва А-класи.

Львів: Україна—Чорні І. Б. 3:3 (2:1).

Останні амагання за мистецтво А-класи а цьому році виграла Україна цілком заслужено, легко перемігши свого противника, що виступив до цих амагань у скріпленому складі. Україна виступила вже у „важкішому“ складі, без Новичького, Раха, Воробія і Терещаків а Ревіроку у воротах, Цимбалю і Бутлем у помочі і Мурським у нападі. Найліпшим в українській дружині був Петрів, голі стріляли: Кобзар 3) Лисик І, Петрів І. Ширше про ці амагання аавтра.

З театру.

Гостинний виступ у Львові театру реві „Кві про кво“ „М. С. З.“ або „Пам'ятай за мене“.

Нова програма театру „Кві про кво“ дає анову великі можливості до попису всім тузам цього мистецького кабареу. І пописуються в цій реві аісно всі: Ордовіана, Зімінська і Калініна, Круковський, Димша, Лявїнський, Том, Вавжкович і інші, до багатьох і оркестри алають. Пописуються так, що розважена публіка резе а вдоволення, приймаючи майже всі точки програми гураганом оплесків.

Ролу конференсієра цим разом обіаза аєрвіняла Зімінська до спілки а Круковським, півніше в Томом. Це був щасливий помисл, бо в своїх дотерних часах перчених діяльностях вони нааизували безпосередньо до публіки, створюючи осьтак атмосферу порозуміння а контакту, таких важких для успіху виконавців у подібному театрі. Шож до програми, то П. фірмовий аголовок (М. С. З.) має на всякий випадок мило що спільного а П. вистом. В програмі нема аа цю тему відноної точки і тільки одинокі конференсієри давали ніколи пояснення цих трьох букв — по своєму.

З численних точок програми на більшу увагу аслуговують: сценна-скач „Віншівський“, „Радіо для аебети“ (гази над соймом) і пародія опери, якої героїня (Ордовіана) а тути за своїм лінарем-нареченим (Круковський), що „поіах турка аованити“, тратить невизначеність. Знаменитий пів „опері“, як азначено, Лявїнський в ролі а цій героїні. Позатим сценка „Валь“, до аавького героїні. Позатим сценка Димши паретом теплий і талановитий пародист Димша паретом самого себе і „Хор донських козаків“. Дуже ао-добався теж аспансько-аргентинський топ-аіа-

стра, що співав самі романтичні пісні і аді-
ран може найкращі оплески. А зрештою, як і
на попередніх вечорах: Круковський співав ста-
рі й нові жидівські пісні у відомій інтерпретації,
Орловська і Ванжкович співали по сному любов-
ні пісні, а Калініна виголосила знамениту ме-
лодеклямацію: „Шоля“.

Одна характеристична річ: першу сценку
„Там на виставу“ прийняла публіка зовсім хо-
лодно, просто без одного оплеску... Салі театру
виловлена щирість. — І. Н.

Дописи.

КАМІНКА СТРУМ. (Свято Матери.) День
12. липня п. р. був одним із ясних, радісних
днів у нашому місті. В цьому дні всі тут культ-
освітні установи за почином філії „Просвіти“ і
при участі головної „Жіночого Кружка“ і „Сту-
дентської Секції“ влаштували величаве „Свято
Матери“. Вже від самого ранку всі наші грома-
дяни заквітчані замість квіток картошкою з на-
писом „Свято Матери“. Пополудні відправляється
мобіль за азорів всіх українських мате-
рей, а відтак громадяни прямують до Народного
Дому, де має відбутися святочний вечір. Ве-
лика сила народу, місцевих а також із доволі-
чких сіл, виповнила по береги сажу. Свято отво-
рив гарною промовою сеніор Камінчанин о.
шамб. Мих. Цегельський. Рішув програми ви-
повнив реферат, деклямації виступи дітей із лі-
гочного садку, продукції місцевого міщанського
хору і живий образ. Студ. філія Ю. Редько у сво-
мому рефераті зобразив постать української ма-
тери на тлі історії України та порівняв її з ро-
жею матери в інших народів, щоб на тій основі

зрозуміти величезне значіння жінки-матери
для будучини народу. Місцевий хор під упра-
вою п. Б. Лахиюка відпівав бездоганно кілька
гарних пісень. Гарні були деклямації п. Катрусі
Лашукевичівної і п. Яросл. Оліфіка. Отначе
найбільше захопили видці продукції наших
найменших — дітей із дітського садку. Вони дві-
чі виступали на сцену: раз із цілою іншою при-
вітів і деклямацій, присвячених матері, переплі-
таних співом, а другий раз з віршами, поміж які
вложено також спів і деклямації. Під
кінців своєї виступу діти зійшли зі сцени і за-
квітчали цвітами своїх матерей. Треба подивля-
ти працю й посвяти учительки діт. садка, сестри
Хризанти, що в короткому часі (за один місяць)
встигла стільки навчити тих три- і чотирьохлітніх
„артистів“. Живий образ укладу п. О. Яцева був
незвичайно ефектним закінченням цього ми-
лого свята і до сліз зворушила багатьох видців.
Представляв Матір-україну в оточенні дітей, що
благословить на бій з ворогами найстаршого си-
на, січового стрільця. Ясна постать ангела, де-
брого генія України, аносилася над особами
образу, а за сценою хор співав півнісемо „Боже
великий, єдиний...“ Глибоко зворушений тим
святком, промовив на закінчення о. павб. Цегель-
ський, дякуючи всім, що причинилися до його
улагодження. Всі точки програми творили таку
гарну й гармонійну цілість, що справді давно не
було у нас такого радісного святочного дня. Н. О.

ЛЮТОВИСЬКА. (Пращання примірного
громадянина). Старання місцевих культурно-
освітніх товариств попрашено дня 30. травня
п. р. п. Теодозія Будзиновського, місцевого
нотарія, з нагоди його від'їзду до Добромилів
на нове місце урядування. На згадане пра-
щання явилася крім представників усіх тутеш-

ніх українських установ також вся місцева
українська інтелігенція та представники селян-
ства. Було це не перше того роду свято
в Лютовичині, бо п. нотар Будзиновський за
час свого 6-літнього побуту в Лютовичині
своєю працею на культурно-освітній полі —
поминувши його працю фахову — причинився
до культурного піднесення повіту і тим сам
зєднав собі загальну симпатію й поважання.
Не було в Лютовичині товариства, до якого
він не належав би або просто не був його
основником. Довгий час був головою читальни
„Просвіти“, першого товариства, яке в пово-
сний часі тут повстало й дало початок до
оснування всяких інших наших товариств. На
відтаганні ніколи від праці для народу, не з-
важаючи на своє підірване здоров'я, бо розумів
що обов'язком інтелігента є допомогти незграб-
ним селянинові в його освіті й визволенню з кін-
ських галасів. Зокрема п. нотар Будзинов-
ський визначався добрим орієнтаційним хистом
у відносинах Лютовичини і всяким інтра-
ктивом, яке в останній часі з вини деяких ос-
татків було тут закоринилося. В часі пращання
перший забрав голос від місцевих українських
товариств о. парох Паславський, який, підні-
вши заслуги п. нотаря Будзиновського для тих
товариств, подякував йому за дотеперішню
працю та побажав йому на новому місці в До-
бромилі далі успіхів. Вінні промовав за-
д-р Шараневич і селянин п. Михайло Коваль,
який підніс, що п. нотар Будзиновський —
один з нечислених світських інтелігентів, що
залишає серед селян жаль по собі, бо був для
них правдивим приятелем і душею та серцем
робив їм добре не лише з обсягу свого фахо-
вого знання, але й на просвітньому полі.

ОГОЛОШЕННЯ

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Театри.

Кооператива „Український Нар. Театр“ ім. І. Тобілевича в Станіславові.
Репертуар на провінції.

Сьогодні:

21/VII. „Ремі“.

24/VII. „Делектив“.

Відтак кінце театр до Надвірної
і Делітиня. — Дні вистав подається
до відома окремо. 137 2-2

„Вертеп Наших Днів“ Галактіона
Чіпки І Ле-ле.

Сікстин, вівторок, дня 23. VII. 1929.

Косін, серда, дня 24. VII. 1929.

Жабе, четвер, дня 25. VII. 1929.

Яблонів, п'ятниця, дня 26. VII. 1929.

Печерини, субота, дня 27. VII. 1929.

Станіславів, неділя, дня 28. VII. 1929.

115 3-4

Новий Український Театр під дир.
П. Карабашевича.

Веддінг:

23/7 „Чесна Сузання“.

24/7 „Жара“.

Позина:

25/7 „Базар“.

Брошні:

26/7 „Осінні напевні“.

93 8-7

Український Театр під Дир. Івана

Когутяка:

Веддінг:

23/VII вівторок: Король життя.

24/VII. серда: Кума Марта.

25/VII. четвер: Маруся Богуславка.

69 10-7

Великий Міський Театр:

Понеділок. 23-го липня, год. 8-15 веч.

Виступ театру „Qui pro quo“: „М. С. З.“

„60. Пам'ятай про мене“.

Вівторок. 24-го липня, год. 8-15 веч.

Виступ театру „Qui pro quo“: „М. С. З.“

„60. Пам'ятай про мене“.

Малий Театр:

Понеділок. 22. липня, год. 7-30 веч.

„Пан Лямберті“.

Вівторок. 23. липня, год. 7-30 веч.

„Пан Лямберті“.

З дня 22. липня п. р. буде відкритий, уржа-
ний після найвищого комфорту

Жіночий фризйерський

Сальон „БРИСТОЛЬ“

АНТОНА ПІШІ, при вул. Клементини

Танської. (бічна Академічної).

Буші робітниця фірми ВВ. Превендара

АНТІН і ВАНДА. 1-2

147

Кіна.

Апозь: Одиначка полку (Лявра за

Паянне). Геній це я.

Кольосей: Пригода в експресі (Гарі

Піш). Три суперники. Стопана пга-

нажи.

Лей: Два пекельні дні (Карао Альдіні).

Ліона: Революція в Китаї. Виступ ро-

сійського хору.

Муресенька: Шапкан (Пазе де Люкс).

Оаза: В полудні життя.

Палас: Людина з блакитною душею.

Пан: Король динсінгу.

Пасаж: Туфель алоцинів. 3 амер. ко-

меді.

Утіка: Непобідимий. Чеплія як боксер.

Хижера: Пригоди брїт. Жерард.

Фатаморган: Президент (Мозжукін)

2199 174-7

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

БРИЛІАНТИ, також іншу біжутерію
купую по високій ціні Домбровські
Розважескі, Львів (Готель Жоржа) А-
кадемічна 2. 2300

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше на
правлений у найбільшій годинникар-
ській роботі: Івана Зельтенрайха
Львів, пл. Маріївська ч. 3. — 3 провін-
ції просимо репарації прислати почт.
ом. — Старомодні дамські годинники
переробляємо на ручні. 2199 174-7

ВІД ТИСЯЧ П'ЯТСОТ ДОЛЯРІВ ха-
ти з городками, у Львові — про-
дасть Ігнат, Куркова 24. 125 3-3

ВІРСЬКИЙ ОКОЛИЦІ, діє ріка меш-
канин з дуже добрим удоржанням
7 за. денно. Ульвівський ЯБЛОНІВ, від
Коломиї або Ігнат, Львів, Куркова 24.
125 6 3-3

МЕБЛІ НА РАТИ! готівкові ціни; та-
кож тапировані меблі, власного
виробу — найдешевше в **Доротеум**
Льва Сапін 34. телеф 15-01. 44 3-7

ГРЕБЕНІ, ПАНСІОН „ЗЕЛЕМІН“
поручає соціальні пової з бальона-
ми. Харч добрий. Ціни помірні. —
Зголошення приймає: інж. Козаменич,
Гребенів. 2300 9-10

КНИГОВОДЧИК-БІЛАНСІСТ, коррес-
пондент українсько-польсько-ні-
мецький обійме книговодство в поважній
фірмі в годин. передпол. Під „Фазовень“
до Генеральної Експедиції Оголошень,
Львів, Legionis 1. 155 1-1

ПРОДАЄТЬСЯ камінь без льокато-
рія, з огляду на виїзд до Канади —
при головній вулиці в Бродях. — 11 уби-
ланий, 2 скелі. Інформації у адвоката
Д-ра Жовнічука, Броди, пл. Соборсько-
го 11. Ціна 2.600 доларів. 144 1-2

ІНТЕЛІГЕНТНА жінка, середніх літ
з священничої родини, глядає місця
до заряду дому. Зголошення до Адміні-
страції для „Марії“. 145 1-3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Дентист Яків Насс

Львів, вул. Синьуська ч. 17. П. п.
Скріплювання хитаючихся зубів пльом-
бванням й винищення зубів без болю.
Штучні зуби з лавчуку і золоті після
найновітнішої системи. Пацієнтів з провін-
ції помагаються в найкоротшому часі.
П. Т. Урядович і студент знача зниз-
ка. Тел. 65-73. 5-5

Д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46.
Перевіщення Рентгеном. 14-24

Конкурс.

ПОВІТОВИЙ СОЮЗ КООПЕРАТИВ
в Городку Ягайлонським оголошує отримати
КОНКУРС на:

1) **ТОРГОВЕЛЬНОГО РЕФЕРЕНТА.**

2) **ОРГАНІЗАТОРА КООПЕРАТИВ.**

Від кандидатів вимагається відпові-
дної фахової освіти та показання
6-місячної успішної практики пра-
цями з П. С. К., та знання кооперативних
законів. Організатор був би зразком
і книговодцем Союзу. Посади до об'єкта
нега йно. Платня після уживи. Подан-
ня з прилогами і докладами освіти
життя слати на руки Голови Наглядо-
в Раді Посади П. Д-ра Степана Білія,
адвоката в Городку Ягай.

За Нагляду Радю Пов. Кооп. Союзу
Др. Степан Білій Роман Паламарчук
голова. секретар. 1-1

113

УГНОЇ ШТУЧНІ

ТОМАСИНА СУПЕРФОСФАТ АЗОТЯК

СОЛИ ПОТАСОВІ

красні і заграничні

Салітра вапняна

Нітрофос - салітра хорісь

Салітра чизійська

Сірчан амоні

ВАПНО НА УГНІЯ

Успулюю найлучша насін-

на заправка.

ТОЧНА ДОСТАВА

Догідні услія кредиту

Йосиф Каррах

Львів, КОСТОШКА 18.

Почетия і ціни — дора

76 і оплачено. 2-1

Смалець марки **„ЗВАН“**

під гарантією чистий, вепровий товщ
є найліпший для домашнього ужитку.
До набуття у всіх Повітових Союзах
Кооператив і в Складах „НАРОДНОЇ
ТОРГОВЛІ“.

142

За редакцію відповідає Олександр Костик. Видав Вільямича Спідко „Діло“.

В друкарні Вільямича Спідко „Діло“ Львів Ракон & 10